

[Anker Lau.]

gøre krav på, at vi skal liberalisere, men når mit parti alligevel ønsker, at vi skal gøre det, er det af hensyn til os selv. Jeg vil også understrege, at vi ønsker Danmarks kritik af de nævnte forhold fortsat så kraftigt som muligt, og der synes da også at være visse tegn til, at man er ved at give efter forskellige steder. Men vi kan altså ikke være enige i den høje regerings argumentation, der synes at forudsætte, at liberaliseringen i sig selv er til skade for landet, medmindre den er absolut gensidig. Den højtærede ministers argumentation synes mig at sige noget i retning af, at når vi ikke kan få det ene gode — nemlig dette, at de andre lande nedsætter tolden o. s. v. — ja, så vil vi heller ikke have det andet gode, nemlig den liberalisering hos os selv, som betyder billigere import og større konkurrence. Vi anser som sagt denne liberalisering for et gode i sig selv, og vi anser det for temmelig håbløst at føre en slags handelskrig med de store lande. Jeg tvivler på, at de vil ændre deres politik alene af den grund, at vi ikke vil liberalisere videre.

Som den økonomiske udvikling iøvrigt er her i landet for tiden, hvor den ene pris-, løn- og skattestigning jager den næste og så søger sig beskyttet bag told og manglende liberalisering, anser vi det for en vigtig dansk interesse at fortsætte liberaliseringen og indføre risiko og konkurrence på markedet for forbrugsvarer som en helt naturlig modvægt mod inflationstendenserne. Vi har derfor i vareforsyningsudvalget ikke kunnet følge ministeren, men har tværtimod tilrådt ham at fortsætte samarbejdet med de øvrige lande indenfor OEEC og liberalisere op til 90 pct. og for vor skyld gerne længere endnu.

Vi er faktisk i dag nået dertil, at der er al mulig grund til at sætte ind for at fremkalde den konkurrence, som kan holde prisstigningerne i ave. Nu er prisstigningerne jo ikke altid i sig selv af det onde. Når prisen stiger på vore eksportvarer, bliver landet rigere, men stiger prisen på vore

importvarer, som f. eks. nu brændslet, bliver vi fattigere, men uanset denne forskel behandler vi prisproblemet ens. Vi sørger i alle tilfælde for gennem prisregulering, at befolkningen til enhver tid kan købe det samme.

Det er naturligvis slemt for forbrugerne, når priserne stiger, men det bliver helt galt, hvis vi generelt forhindrer stigningerne i at komme til at virke forbrugsnedsættende. Man har faktisk sat en af den frie økonomis selvvirkende kræfter ud af spillet og hindrer derved, at der kommer en modvægt mod stigningerne, der kan standse dem eller fremkalde et prisfald. Man konsoliderer tværtimod enhver prisstigning, uanset om den er udtryk for rigdom eller fattigdom, og forhindrer, at prisfald kan slå igennem, og så opfordrer man påny til beskyttelse af det højere pris- og lønniveau. Det er denne beskyttelse, der — imod lovens hensigt — alligevel rent faktisk er i loven og dens administration, og her findes efter vor mening et af de steder, hvor en inflationsbekæmpelse bør sættes ind.

Vi har i dag den situation, at regeringen søger at løse valutaproblemerne ad finanspolitisk vej. Vi har samtidig den største produktion og beskæftigelse, vi måske nogensinde har haft. Vi har en voksende eksport, ikke mindst af industrivarer, trods andre landes toldsatser og andre forhindringer. Men vi har samtidig her i landet en inflation i priser, løn og skatter, som truer vor økonomis sundhed og hindrer den opsparing, der er nødvendig til investering i den voksende produktion og de kommende store årgange af dansk ungdom. For mig at se kan vi ikke finde noget bedre eller mere nødvendigt tidspunkt til at sætte et eftertrykkeligt inflationsstop ind og fremkalde den sunde konkurrence, der kan vende eller dog standse prisskruen og underbygge vort lands konkurrenceevne ude i verden.

Det er denne baggrund, vi i dag har for behandlingen af vareforsyningslovforslaget, og det er her, vi skal vise, om vi kan enes